

"Iedereen zag dat ik talent had, behalve ik"

Winnaar 'Expeditie Robinson' beseft dat hij op zijn 23ste niet had mogen stoppen met koersen

Robbe in zijn koerstijd, bij het team Brugse Velosport. Foto: rr

Zeven jaar geleden stopte hij met koersen om een maand van de lucht en de liefde te leven in Zuid-Frankrijk. Vandaag is Robbe De Backer (30) uit Torhout handelaar in brocante en wint hij *Expeditie Robinson*. Het 33 dagen durende avontuur in de Filipijnen opende zijn ogen. In 2019 wil hij opnieuw een wedstrijd rijden. *TOM DE LEUR*

Het doek is gevallen over *Expeditie Robinson*: Robbe De Backer kreeg van de deelnemers de meeste stemmen en won 25.000 euro. Wat hij niét met het geld gaat doen, staat al vast: het in zijn zaak steken. "Ik heb nog nooit spaargeld gehad. Omdat ik mijn geld altijd een beetje heb opgeleefd. Nu wat spaargeld hebben is wel handig, ook al omdat mijn vriendin en ik in een verbouwing zitten. Misschien komt het later nog van pas als we een zoon of dochter krijgen."

ROBBE DE BACKER

WINNAAR

"Ik zou het zó opnieuw doen. Het avontuur in mij is nog niet uitgedoofd"

Met zijn geld wil Robbe vooral tijd kopen. "Ik ben mezelf de voorbije zeven jaar voorbijgelopen. Nu kan ik mezelf wat meer rust gunnen. Ik ben zelfstandige, een dag niet gewerkt is een dag niets verdiend. Nu kan ik zeggen: ik doe vandaag niets. Met mijn karakter is dat moeilijk. Ik wil

geen tijd verliezen, tv kijken vind ik tijdverlies, al heb ik wel naar *Expeditie Robinson* gekeken. (lacht) Ik wil gewoon altijd iets nuttigs doen. Maar met dat geld kan ik zonder problemen zeggen: ik ga vandaag eens fietsen."

Het hoge woord is eruit: fietsen. Zeven jaar geleden was Robbe nog wielrenner. Hij reed voor de ploeg Brugse Velosport. "Ik heb een paar koersen gewonnen. Ik had aanleg. Dat zeiden de mensen rond me toch." (lacht) Op zijn 23ste stopte hij met koersen. "Ik had pas mijn rijbewijs, ik kocht een camionette van twintig jaar oud, ik gooide er een bed in en een paar bakken bier en reed naar Zuid-Frankrijk

om van het leven te genieten. Een verkeerde beslissing die me altijd een beetje is blijven achtervolgen. Ik had moeten doorbijten, meer koersen proberen te winnen. Maar ik had te weinig karakter. Tenminste: ik dácht dat ik te weinig karakter had. Terwijl iedereen nu met *Expeditie Robin-*

son zegt: ongelooflijk hoe hard jij kunt zijn voor jezelf. Nu beseft ik dat de moeilijke weg me toch niet afschrikt."

Degout

Zeven jaar heeft Robbe geen fiets aangeraakt. "Terwijl ik alles gedaan heb op twee wielen: koersen op de weg, op de piste rijden, ik heb BMX gedaan, gemountainbiket. Maar ik kreeg er een degout van. Ik heb die zeven jaar zelfs helemaal geen sport gedaan. Ik heb een mooie zaak uitgebouwd, dat wel. Maar dankzij *Expeditie Robinson* ben ik weer aan het sporten. Volgend jaar wil ik een wedstrijd in het mountainbiken rijden. Ik wil dat goed doen."

(denkt na) "Ik heb ook meegedaan aan *Expeditie Robinson* na de onverwachte dood van mijn schoonvader, vorig jaar. Hij was 59, een hartaderbreuk. Mijn vriendin is enig kind, dan komt dat overlijden nog harder aan. Je gaat beseffen dat je in het moment moet zitten, dat het zo voorbij kan zijn. Drie weken voor ik naar *Expeditie Robinson* vertrok, zat ik in New York. Het contrast tussen die drukte en de Filipijnen kon niet groter zijn. Omdat ik een paar proeven had gewonnen, mocht ik in mijn eentje op het winnaarseiland gaan zitten. Daar zit je dan, alleen in je hutje. Niemand rond je, geen lawaai, geen impulsen, totale rust. Niets in de wereld doet er toe. Toen besepte ik: dit is mijn moment. Echt, ik zou het zó opnieuw doen. Het avontuur in mij is nog niet uitgedoofd."

Elf dagen niet naar het toilet: ook dat is 'Robinson'

Geen beter dieet dan 33 dagen op een Filipijns eiland zitten. De drie finalisten vertellen wat dat met hun lijf deed.

VERLIEZEND FINALISTE ARNAU-DE BOGAERT (39)

uit Heusden, slachtofferbejegenaar voor de lokale politie, speelde 7,5 kilo kwijt. "Ik heb een week overgegeven van de kokos. Ik ging ook elf dagen niet naar het groot toilet. Misschien moet ik dat hier toch even melden. (lacht) Mijn bloeddruk was laag, mijn maandstonden bleven uit. Slapen was moeilijk: mijn kleren waren nat en ik kon geen kwartier op dezelfde kant liggen omdat ik zo mager was. Ik heb trouwens een reep in mijn bagage gesmokkeld, elke dag at ik er een klein stukje van. Niemand wist dat, tot nu".

WINNAAR ROBBE DE BACKER (30)

verloor acht kilo. "Ik kreeg door het tekort aan suiker een 'sugar shock'. Het werd zwart voor mijn ogen, ik werd duizelig bij het rechtstaan. Veel deelnemers werden ziek van kokos omdat het laxerend werkt en je er ook van moet overgeven, maar ik had er geen last van. Je slaapt ook slecht omdat je elk kwartier wakker wordt en blauwe plekken hebt door op die bamboe te liggen."

DERDE FINALISTE NELE VELGHE (37)

uitbaatster van restaurant Le Kok sur Mer in Vlissegem, viel zeven kilo af. "Ik ben 1 meter 73 en woog nog 48 kilo. Ik kreeg een blaasontsteking omdat ik te weinig dronk en had na een proef wel eens last van duizeligheid. Maar ik ben pas gecrasht op weg naar huis. Mijn maag was van streek, mijn voeten waren gezwollen, ik kon niet slapen, ik heb de hele vlucht overgegeven en gehuild." (tdl)

Robbe wint Expeditie Robinson

TORHOUT Robbe De Backer heeft de finale van Expeditie Robinson gewonnen. De 30-jarige Torhoutenaar versloeg in de finale Nele Velghe uit Vlissegem. "Ik kan redelijk diep gaan, omdat ik rustig en logisch probeer te denken. Die pijn en stress, dat is maar een momentopname in je leven."

Foto VIER

» pagina 30-31

Krant van West-Vlaanderen/De Weekbode Torhout 14/12/2018, bladzijde 1
All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever
via Krant van West-Vlaanderen/De Weekbode Torhout

WEST-VLAMINGEN WINNEN EXPEDITIE ROBINSON

“Aan een zwembad lig

Na drie maanden weten we het eindelijk: Robbe De Backer (30) uit Torhout is de oververdiende winnaar van het Vier-programma Expeditie Robinson en wint 25.000 euro. De avontuurlijke antiquair en cafébaas streed tot het bittere einde en won overtuigend van Nele Velghe uit Vlissingem, van wie de vechtlust en het doorzettingsvermogen evenzeer indruk maakten. Allebei getuigen ze over een waanzinnig avontuur dat hun leven voorgoed veranderd heeft. “Dit bewijst hoe sterk een mens wel kan zijn.”

TEKST BERT VANDEN BERGHE
FOTO'S LUC GORDTS EN VIER

ROBBE DE BACKER

Het succesrecept van Expeditie Robinson is welbekend. Een hele groep Vlamingen wordt op een onbewoond eiland gedropt en in twee kampen opgedeeld. Het doel? Overleven én keiharde proeven afleggen. Wie de fysieke en emotionele uitputtingsslag overleeft, mag zich tot eindwinnaar kronen. Een van de 17 kandidaten was Robbe De Backer. Afkomstig van Brugge, waar hij in de Langestraat het Brocante Café uitbaat. Een job die hij combineert met die van antiquair, met een eigen verkoopzaal in Vladslo. Niet meteen het type waarvan je verwacht dat hij zich in zo'n avontuur zou storten. En toch deed hij het. En hoe. Zelfs zijn tegenstanders konden niet anders dan hem als verdiende winnaar uit te roepen.

De opnames zijn enkele maanden achter de rug. Blij dat je het nu kan zeggen?

“Mijn dichte vriendenkring wist al dat ik het niet slecht had gedaan, maar gaandeweg spraken mij wel steeds meer mensen aan om mij te zeggen dat ik een terechte winnaar zou zijn, dus was het even op de tanden bijten. Ik merkte dat het wel leefde. Ik was al gewend dat veel mensen mij aanspraken omwille van mijn job, maar nog niet voor selfies.” (lacht)

Ik zou het liefst emigreren naar Canada. Mijn lief wil richting Australië

Met je snor en baard val je ook op.

“Ik heb ze één keer afgedaan, op 17 oktober. Mijn schoonvader is vorig jaar op die datum overleden en ik heb toen beslist om mijn baard te laten groeien. Een euh, rouwbaard eigenlijk, als een soort eerbetoon.”

Hoe viel de terugkeer mee?

“Dat was heel zot eigenlijk. Bij de laatste proef had ik een wondje, dat door de modder begon te infecteren. Met als resultaat dat ik met een olifantenpoot op het vliegtuig zat. Het was ook superemotioneel, omdat je al die weken alles alleen moest verwerken en dat naar boven kwam. Dus dat was best zwaar, ja. Bij het thuiskomen spraken we veel af met vrienden. Vooral om te gaan eten. Eigenlijk was het altijd wel met eten, ja.” (lacht)

In de finale zei je dat je vreesde voor een grote leegte bij het thuiskomen. Heb je die gevoeld?

“Een leegte zou ik het niet noemen. Integendeel, zelfs. Er waren weer zoveel geluiden en impulsen, van alle kanten. Toen besepte ik pas hoeveel ik daarvoor deed, hoe vol mijn agenda zat ook. Nu heb ik meer tijd voor mezelf leren nemen en de mensen

die mij dierbaar zijn. Fysiek was het zwaar. De eerste weken was ik niet eens meer in staat om wat dozen of kasten te verzetten. Maar dat kwam snel terug. Mentaal heeft het iets langer geduurd.”

Zit je na een paar maanden opnieuw in dat oude ritme?

“Nee. Ik heb er echt wel lessen uit getrokken. Ik wil nog altijd mee doen, heb nog altijd die drive, maar die constante druk heb ik wel afgebouwd. Vroeger had ik het idee dat als je niets deed, je niet vooruit ging. Nu niet meer. Maar om te zeggen dat ik nu helemaal op het gemak ben, nee. Je moet ook weer mee.”

Al een idee wat je gaat doen met je prijs?

“We zijn bezig met verbouwingen en de rest ga ik sparen. Het geeft wel wat ademruimte. Ik heb altijd hard gewerkt, maar tegen de limiet.”

Over limieten gesproken, het leek wel alsof je er ginder geen had.

“Ik had geluk dat als ik alles gaf, het meer was dan de rest. Het belangrijkste in de duels was de concentratie. Niet rond je kijken en je focus zoeken. Het is niet zo dat ik per se wilde winnen. Maar als ik verslagen werd, dan tenminste door iemand die beter was. Ik heb het geluk dat ik rustig blijf. Ik kan wel redelijk diep gaan, omdat ik rustig en logisch probeer te denken. Ook al omdat ik het kan plaats en relativieren. Die pijn of stress, dat is maar een momentopname in je leven.”

Het leek ook alsof je niet afzag om alle luxe op te geven.

“Ik haal vooral meerwaarde uit mensen en momenten. Dat besef ik ook vanuit mijn job. Vaak heb ik zaken van 70 of 80 jaar in mijn handen. Dan voel je letterlijk hoe dat een andere manier van leven was, een andere wereld haast. Ik word elke dag geconfronteerd met hoe mensen hun kromme nagels spaarden om iets nieuws te timmeren. En als je thuis kwam, vroor het en stak je het vuur aan. Of droog je een extra trui. Vandaag moet je je hele huis isoleren en volstoken om... in je T-shirt te kunnen rondlopen. Absurd eigenlijk.”

Denkt je lief er ook zo over?

“Het is ook wel een harde tante, ja. Ze is in een heel warm nest opgegroeid, zoals ik, maar was enig kind en heeft dus nooit iets te kort gehad. Ik ook niet, maar voor haar voelen zo'n zaken wel aan als een stap achteruit. Terwijl ik het eerder zie als een soort menselijke verrijking. We onderschatten het vaak hoe krachtig de mens is. Vaak moet je tot de limiet geduwd worden om dat te beseffen.”

Dus je volgende reis gaat niet richting een luxeresort in Turkije?

“Nee, geef mij dan maar een klein huisje in het bos. Ik blijf ook maar polsen bij mijn vriendin om te emigreren. Ik ben verzet op Canada, terwijl zij heel graag een warm land wil. Misschien Australië, daar heb ik familie wonen. We zien wel.”

gen? Nooit meer!”

Ik kon geen mooier eerbetoon aan mijn overleden vriend bedenken

NELE VELGHE

Nele Velghe lijkt haar leven helemaal op orde te hebben. Ze runt met haar man Jean-Philippe Furnémont de succesvolle zaak Le Kok Sur Mer in de stille kustpolders van Vlissegem. Ze houdt van het leven, haar familie en van haar gezin, met haar twee kinderen op kop. Wat bezielt haar dan om naar de andere kant van de wereld te trekken om de strijd aan te gaan met zichzelf, de natuur en een groep wildvreemden? Meer nog, terwijl sommigen er gaandeweg de brui aan gaven, ging Nele er helemaal voor. Bij één opdracht, waar ze een kistje moest op graven, ging ze tot het uiterste en zakte ze nadien helemaal uitgeput door haar benen. Een straffe madam, quoi.

De titel was jou even hard gegund.

“Ik gunde het Robbe nog meer, en Arnaude ook. Ik had het ook gezegd aan de andere kandidaten: als je ooit moet stemmen, neem sowieso de andere. Ik zou er mij niet goed bij gevoeld hebben. Een paar keer ben ik in het rood gegaan, ja. Maar Robbe, die ging pas écht door een muur. Ik had op voorhand getekend om bij de laatste vijf te eindigen. Eigenlijk was alles na de smelting van de twee kampen een overwinning, een cadeau zelfs.”

Waar bleef je die motivatie halen?

“Van Bart. Hij was een jeugdvriend, die later een familievriend is geworden. Hij ging mee skiën, hun kinderen kwamen bij ons en omgekeerd. Hij was een grote fan van het programma en hij heeft mij altijd gesteund. Vier jaar geleden is hij gestorven. Het was met hem in het achterhoofd dat ik me heb ingeschreven. Ik heb ook het gevoel dat het dankzij hem was dat ik erbij was. Op voorhand heb ik tegen iedereen gezegd dat, als ik zou winnen, ik het bedrag integraal aan Kom op tegen Kanker zou schenken. Hij was er ook voor mij op moeilijke momenten. Toen ik won van Arnaude, was dat voor hem. Maar ik heb ook gevloekt. Toen ik dat kistje maar niet vond, zei ik: verdomme, man, help mij nog één keer. Ik was echt kwaad. En dan vind ik dat. Bam.”

Is het een onderdeel van je verwerkingsproces geweest dan?

“Zijn overlijden heb ik al lang kunnen plaatsen. Maar ik had het gevoel dat dit een soort eerbetoon was. Ik deed dit echt voor hem. Thuis heb ik een tafeltje met wat herinneringen aan Expeditie Robinson en daar staat zijn foto ook bij. Maar ik deed het ook voor mezelf, ja.”

Ben je dan zo avontuurlijk ingesteld?

“Als ik iets wil, dan ga ik ervoor. Professioneel, relationeel, op welk vlak dan ook. Ik ben vaak ook te streng voor mezelf, ik weet ook niet echt wat ik wil bewijzen of aan wie. Mijn missie was overleven, omgaan met honger, gebrek aan comfort en... koffie. Ik ben verzot op koffie en rode wijn en dat heb ik niet gemist. Een mens is echt veel sterker dan je denkt. En de videoboodschap die ik kreeg op een gegeven moment, was ook een enorme boost.”

Hoe was dat weerzien?

“Ik was echt een wrak toen ik thuis kwam. We zijn van het eiland gegaan en vrij snel

daarna stapten we het vliegtuig op. Ik heb *geboëft* en was daarna ook ziek: overgeven, diarree... Tijdens die reis van drie dagen heb ik niet geslapen, mijn voeten waren gezwollen... ik was kapót. Dat laatste uur heb ik alleen maar *gebleit*. Het weerzien was intens. De kinderen vlogen echt op mij af. Mijn dochter heeft me een halfuur lang niet losgelaten. Thuis heb ik het nog een paar uur volgehouden en dan ging het richting bed. Toen ik 's morgens op mijn gemak een koffietje kon drinken, ging alles al veel beter. Mijn man had wat vrienden uitgenodigd. Zij dronken champagne en ik kon alleen maar melk verdragen. Ik heb twee dagen lang in een soort cocon geleefd, met daarin mijn gezin, mijn ouders, zus en beste vriendin. Gewoon 's morgens een koffie en een boterham met choco, aan tafel bij mijn kinderen... Héérlijk.”

Heb je dan nog een weerbots gehad?

“Dat viel heel goed mee. Ik ben vrij snel weer beginnen werken. Een week heb ik last gehad van mijn spieren, maar ik heb die klik snel gemaakt. Ik heb geleerd dat ik veel eenvoudiger ben dan ik dacht. Ik zit in de horeca waar ik omringd word met lekker eten en lekkere wijn. En ik geniet daar nog altijd even hard van. Maar ik besef meer dan ooit dat ik dat totaal niet nodig heb om gelukkig te zijn. Het enige wat ik nodig heb, zijn die warme mensen om mij heen. Echt, steek mij veel liever in een bos met een sandwich, dan in een driesterrenrestaurant met een vent die ik niet graag zie.”

En fysiek?

“Dat valt mee, want ik heb intussen ook nog een halve marathon gelopen. Zonder voorbereiding. Mijn rechterhand op het werk – ze is eigenlijk zelfs meer dan mijn rechterhand – is op karakter 15 kilo vermagerd en ze had de halve marathon in Brugge als doel gesteld, samen met mij. Dat wilde ik nu ook niet afzeggen en dat is heel goed gegaan. Dat sportieve heb ik van mijn vader. Het doorzettingsvermogen heb ik ongetwijfeld van mijn mama. Maar ik ben sindsdien niet meer gaan lopen, want ik heb mijn gewicht nog altijd niet terug. Ik wil eerst nog een drietal kilo bijkomen.”

Heb je een nieuwe uitdaging voor ogen?

“Het gaat in elk geval moeilijk zijn om dit te overtreffen. (*lacht*) Het horecaleven is al een uitdaging op zich. Maar mijn volgend doel is om nooit meer met mijn kinderen op reis te gaan naar een luilekkerland. Gewoon met de tent weg, hop. En daar mag eens een hotelletje bij zitten, maar ik wil ook eens met de kinderen een schoolje bezoeken of een barbecue doen aan een waterval. Ik ga niet meer aan een zwembad liggen. Nooit meer. We hebben genoeg luxe thuis. We hebben de zee dichtbij, goeie restaurants ook. Waarom zou ik dan betalen om dat te gaan opzoeken in Ibiza of Tenerife?”

Ben je ook veranderd als vrouw of mama?

“Ik durf veel meer uit handen geven. Omdat ik gezien heb dat het ook zonder mij wel lukt. Ik blijf nu dinsdag- en donderdagavond thuis bij de kindjes en ik voel me daar geen bal schuldig over. Echt niet.”

“Iedereen zag dat ik talent had, behalve ik”

TELEVISIE

Zeven jaar geleden stopte hij met koersen om een maand van de lucht en de liefde te leven in Zuid-Frankrijk. **Vandaag is Robbe De Backer (30) uit Torhout handelaar in brocante en wint hij ‘Expeditie Robinson’.** Het 33 dagen durende avontuur in de Filipijnen opende zijn ogen: “Ik heb meer karakter dan ik dacht.”

Tom DE LEUR

Het doek is gevallen over ‘Expeditie Robinson’: Robbe kreeg van de andere deelnemers de meeste stemmen achter zijn naam en wint 25.000 euro. Wat hij

niét met het geld gaat doen, staat al vast: het in zijn zaak steken. “Ik heb nog nooit spaargeld gehad. Omdat ik mijn geld altijd een beetje heb opgeleefd. Nu wat spaargeld hebben, is wel eens handig, ook al omdat mijn vriendin en ik in een verbouwing zitten. Misschien komt het later nog van pas als we een zoon of dochter krijgen.”

Eigenlijk weet Robbe heel goed wat hij met een deel van de centen gaat doen: tijd kopen. “Ik ben mezelf de voorbije zeven jaar een beetje voorbijgelopen. Ik moet opletten voor een burn-out. Nu kan ik mezelf wat meer rust gunnen. Ik ben zelfstandige en een dag niet gewerkt is een dag niets verdiend. Nu kan ik zeggen: ik doe vandaag niets. Met mijn karakter is dat moeilijk. Ik kan geen tijd verliezen, tv kijken vind ik bijvoorbeeld tijdverlies, al heb ik wel naar ‘Expeditie Robinson’ gekeken. (lacht) Ik wil gewoon altijd iets nuttigs doen. Maar met dat geld kan ik zonder problemen zeggen: ik ga vandaag eens fietsen.”

Verkeerde beslissing

Het hoge woord is eruit: fietsen. Een dikke zeven jaar geleden was Robbe nog wielrenner. Hij reed onder meer voor de ploeg Brugse Velosport. “Ik heb een paar koersen gewonnen. Ik had aanleg. Dat zeiden de mensen rond me toch.” (lacht) Ondanks die aanleg stopte Robbe op zijn 23 met koersen. “Ik had pas mijn rijbewijs, ik kocht een camionette van twintig jaar oud met een meubelbak op, ik gooide er een bed in, een paar bakken bier en wat eten en reed naar Zuid-Frankrijk om een beetje van het leven te genieten. Een verkeerde beslissing, besef ik nu, eentje die me altijd een beetje is blijven achtervolgen. Ik had gewoon moeten doorbijten, moeten proberen wat meer koersen te winnen. Maar ik had te weinig karakter. Tenminste: ik dacht dat ik te weinig karakter had. Terwijl iedereen nu met ‘Expeditie

Robinson’ zegt: ongelooflijk hoe hard jij kunt zijn voor jezelf. Nu besef ik: misschien schrikte de moeilijke weg me toch niet af. Ik heb mezelf bezig gezien op tv. Altijd vol goeie moed, ik amuseerde me daar op dat eiland. Ik heb veel bijgeleerd over mezelf.”

Contrast

Zeven jaar lang heeft Robbe geen fiets aangeraakt. “Terwijl ik alles gedaan heb met een fiets: koersen op de weg, op de piste rijden, ik heb BMX gedaan, gemountainbiket. Maar ik had er een degout van gekregen. Ik heb die zeven jaar zelfs helemaal geen sport gedaan. Ik heb een mooie zaak uitgebouwd, dat wel. Maar dankzij ‘Expeditie Robinson’ ben ik weer aan het sporten. Volgend jaar wil ik een wedstrijd in het mountainbiken rijden. Ik wil dat goed doen. (denkt na) Ik heb ook meegedaan aan ‘Expeditie Robinson’ na de onverwachte dood van mijn schoonvader, vorig jaar. Hij was 59, een hartaderbreuk. Mijn vriendin is enig kind, zo komt het nog harder aan. Je gaat beseffen dat je in het moment moet zitten, dat het zo voorbij kan zijn. Drie weken voor ik naar ‘Expeditie Robinson’ vertrok, zat ik in New York met mijn vriendin. Het contrast tussen de drukte daaren de Filipijnen kon niet groter zijn. Omdat ik een paar proeven had gewonnen, mocht ik in mijn eentje op het winnaarseiland gaan zitten. Daar zit je dan, alleen in je hutje. Niemand rond je, geen lawaai, geen impulsen, totale rust. Niets in de wereld doet er toe. Toen besepte ik: dit is mijn moment. Echt, ik zou het zó opnieuw doen. Het avontuur is mij is nog niet uitgedoofd.”

Winnaar ‘Expeditie Robinson’ beseft dat hij op zijn 23ste niet had mogen stoppen met koersen

FOTO MARC HERREMANS - MEDIAHUIS

Het Belang van Limburg/Oost 14/12/2018, bladzijden 26 & 27

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via Het Belang van Limburg/Oost

Een ijsbaantje — weliswaar met een stevige hellingsgraad — voor de ingang van het kasteel, drie kilometer kerstlichtjes, een paar dozijn weelderig versierde kerstbomen en zelfs een levensgrote ijsbeer in de bar. Gert en James zijn helemaal klaar om hun gasten voor het tweede seizoen van 'Gert Last Year' in de juiste kerstfeer te ontvangen.

• MARK COENEGRACHT •

GERT EN JAMES OPENEN HUN KASTEEL VOOR 'GERT LAST YEAR'

zegt Gert. «En dat is het geval. Mijn kinderen hebben hun weg gevonden en mijn vriendin ook. Het is haast gênant om te zeggen. Natuurlijk bedenk ik me weleens dat er misschien nog minder leuke dingen zullen gebeuren. Het zij zo. Gelukkig ben ik iemand die enkel de leuke dingen onthoudt. Wat tegenvalt, vergeet ik.»

Voor 2019 heeft James maar één opdracht: hij moet de hype rond hem overleven

GERT VERHULST

Prinses Désirée

Ook James is trots op zijn verwezenlijkingen in 2018. «Met 'Dancing with the Stars' als kers op de taart. Het leuke is dat ik altijd heel speciale en intensieve dingen mag doen. Het moet altijd dat tikkeltje meer zijn. Ik smijt me graag volledig. En ik heb de kans dat ik me kan en mag verbeteren. Met vallen en opstaan heb ik gesprekken leren voeren. Interviewtechnieken waren me vreemd toen ik bij Gert de eerste keer op de boot kwam. Dat is dit jaar allemaal in zijn plooi gevallen.» «Maar het kan snel omslaan. Ik denk aan het harde en trieste verhaal van Désirée Viola (de 'Prinsessia'-actrice die vorige week zelfmoord pleegde, red.). Dat heeft er toch ingehakt. Ze was de laatste van wie je kon verwachten dat ze uit het leven zou stappen. Straks wordt ze begraven en ben ik er niet bij. Want ik moet hier zijn. Dat knaagt.»

Steun van partners

«James heeft maar één opdracht voor volgend jaar: hij moet de hype, die nu nog rond hem hangt, overleven», voegt Gert toe. «Ik weet gelukkig dat er genoeg fond achter die hype zit. In tegenstelling tot veel 'Temptation'-namen die elk hun 'one minute of fame' kennen. En dan niks meer.» «Ik denk dat ik, net als Gert, heel goed beseft dat alles wat we doen enkel maar kan omdat we voluit gesteund worden door onze partners. Zonder hen zou het gewoon niet lukken», bekt James. «We worden thuis altijd ontvangen in een warm nest. Onze partners zijn tevreden als wij er zijn, maar aanvaardden ook dat wij weer voor langere tijd vertrekken.» «Een paar jaar geleden was ik in mijn hoofd al een beetje met pensioen», zegt Gert. «En zie ons hier nu zitten! Dat het allemaal zo razend snel gaat, is de andere kant van de medaille. Een jaar is niks.»

Vorig jaar ruilde Gert Verhulst zijn luxejacht Evanna een eerste keer voor het Chateau de Targnon, zijn kasteel op een berg in de buurt van Spa, om er het VIER-jaaroverzicht 'Gert Last Year' te presenteren. Wegens groot succes en mooie herinneringen mag Verhulst zijn feërieke burcht dit jaar opnieuw openen. En uiteraard is zijn onafscheidelijke tv-wederhelft James Cooke er ook weer bij.

Het was kiezen: de begrafenis van Désirée of hier zijn. Dat knaagt

JAMES COOKE

eigenlijk gaan we min of meer hetzelfde doen als vorig jaar», zegt Gert. «Maar, met andere gasten.» Het duo stelde een top 100-lijst samen van de markantste figuren uit 2018. Uit die lijst komen er dagelijks enkele prominenten langs.

«Op maandag ontvangen we Bart Tommelein, Jan Verheyen en Jelle Cleynmans. Die staan dus ergens tussen plaats 100 en 75 op onze lijst. Later volgen onder anderen Tom Waes, Herman Brusselmans, Kat Kerkhofs, Tim Van Aelst, Niels Destadsbader, Sabine Hagedoren, Matteo Simoni en Steven Van Herreweghe. Neen, we gaan nu nog niet verklappen wie bovenaan onze lijst staat», lacht Gert. Stille nachten worden het dus zeker niet in de Ardennen, want het duo

nodigt ook nog eens onbekende Vlamingen uit, die in het afgelopen jaar iets opmerkelijks meemaakten. «Vorig jaar was alles nieuw en was er flink wat stress, omdat we niet wisten of deze formule ging werken. Maar het werkte! Dus ontvangen we ook nu elke dag drie gasten die hier één keer blijven overnachten en komen

genieten van de keuken van ons Annie. Da's best een pittig tempo. Gelukkig hebben we een redactie die na vier seizoenen 'Gert Late Night' volledig op punt staat. Als rode draad doen we ook een warme oproep om eenzame mensen een verzetje te geven. Eenzaamheid is echt wel dé kwaal van

2018 was hun jaar

Kokkin Annie zorgt ervoor dat de gasten niets tekortkomen.

Op het terras luchten de gasten hun hart bij het kampvuur, én bij James.

onze tijd. Terwijl het eigenlijk simpel op te lossen is. En het moet niks kosten.»

Grand cru

Als ze zelf achteromkijken, dan kunnen Gert en James 2018 alleen maar

omschrijven als een «grand cru jaar». «Op alle vlakken. Professioneel én privé. 'Gert Late Night' heeft bij een bepaald publiek toch wat losgemaakt en onze musical '40-45' is meer dan succesvol. Volgens mij kan je dat maar één keer in je leven meemaken. Mogelijk halen we in 2019 een half miljoen bezoekers. Misschien zelfs 600.000. Op een potentieel publiek van 3,4 miljoen Vlamingen. Dat valt niet te vatten. We gaan nu al door tot december 2019. Ik ga eind volgend jaar alleen maar kunnen zeggen dat 2019 geweldig is geweest. (lacht)»

«Dat het professioneel allemaal zo goed loopt, kan alleen maar als het privé helemaal snor zit»,

'Gert Last Year', vanaf maandag op VIER.